

Nevelési képes szaklap a serdülő ifjuság számára

<p>Megjelenik minden vasárnap egy iven. Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos M. KALOCSA RÓZA. Szerkesztői szállás : Széna'ér, József utca 1 sz. (hova a kéziratok és előfizetési pénzek küldendők.)</p>	<p>Előfizetési föltételek :</p> <p>Egész évre . . . . . 6 frt — kr. Félévre . . . . . 3 " — " Negyedévre . . . . . 1 " 50 "</p>
--	---

Előfizetési felhivás

a

„M É H E C S K E”

negyedik negyedévi folyamára.

Figyelmeztetjük negyedéves előfizetőinket, hogy előfizetési idejük e hó végével lejár, sziveskedjenek azt megújítani, nemcsak. hanem a kis lap gyarapodhatása tekintetéből kérjük, legyenek oly jók, előfizetőket gyűjteni is; a „Méhecske” pedig hálásan viszonzza szivességüket, mert mentül több előfizetője leend, annál több és érdekesebb, mulattatva oktató műveket hoz. annál csinosabb alakban jelenik meg.

Előfizetési ár negyedévre 1 frt. 50 kr.

Kis lapunkat ismételve szives figyelmükbe ajánlja a

szerkesztő.

Az árva fiu dala.

Járok kelek, s nem találok helyemet;
Ugyis a bú nemsokára eltemet.
Eltemet, mert szegény anyám odavan,
S azért vagyok annyira boldogtalan!

Oh mi kínos ily árvának az élet!
Mikor soh' sincs életére kikelet.
Mi haszna is a kikelet viránya,
Ha nincs, ki azt anyailag fogadja.

Sírok rivok, s szívem csaknem megreped
Anyátlannl hagyott a sors engemet.
Sötét az ég, beborul a láthatár,
Még se jó az, kit szívem epedve vár.

Ledülök a kis löczára egyedül,
S árva szívem csaknem kővé merevül.
Megmentevül a bánat terhe alatt,
Mert eleget jó anyámért nem sirhat.

De megnyugszom a végzet határzatán.
Majd visel rám gondot jó égi anyám.
De kibe is helyeztessem reményem?
Nincs más anyám e földön már énekem!

FARKAS ENDRE.

Az éjféli réme.

— Történeti beszélyke. *) —

A bécsi „Tiger“ gyűlhelye volt 1844-ben a vig diákoknak, katonatiszteknek, s néhány szeszélyes és humoros házi urnak, ez utóbbiak aztán csak úgy diktálták az illetőkbe az enni-innivalót, egyszóval derekasán barátkoztak; a jámbor házi urakkal ilyenkor nyulat lehetett volna fogatni, a tiszturak pedig kész voltak az orrukon is tánczoltatni a villát.

A mulatság sokszor heves, zajos volt, de rendetlenség sohasem fordult elő, a mennyiben a rendetlenkedőt közös erővel a hálószobába vitték, lefektették s semmi szín alatt nem bocsáták vissza. Ez már regula volt, hogy pedig nem volt czélszerűtlen, megmutatta a következés.

Ez az eset rendkívüli volt, a mit most akarok leírni. Épen 1844. augusztus 23-ika. A „Tiger“ — vendéglő — noha az éj jól előre haladt — telve van, bizonyosan a vigadók idegenek lehetnek; beléptünk; idegenek helyett azonban a vendéglő rendes látogatóit a „Württemberg“ huszárezred délczeg tiszteit látjuk. — Egy collegájuk rendeztetett számukra bankettet, kit kettős szerencse ért, először mert: főhadnagygyá léptették elő, — másodsor, mert egy fél milliót örökölt. Ennek öröme illő egy takaros lakomát csapni! — gondolá a kissé időskés Cammors, az örökös, ki 25 év alatt nem birta föllebb vinni az al-hadnagyságnál, nagyon könnyen kimagyarázható okoknál fogva... az előléptetés, — noha jó későn

*) Forrás: „P. H. 1859. XXV. sz.“

— még is megörvendezettette, a mennyiben több időt remélt magának elszakasztani, hogy azokat az ő társaságukban töltsse . . . Hát hiszen ki tehet arról, hogy a „Tiger“ olyan barátságos, hogy nem lehet körmei közül egyhamar menekülni?!

Jámbor, ártatlan jószág volt ő, noha szája ki volt tátva, azért nem harapott, a művész egy vajás szarvast, kést, kávék kanalat, poharat és tányért pingált a nyitott szájhoz közel, jelezve itt minden kapható, a mit csak egy ügyes vendéglősné s egy furfangos pék készíthet. Cammors barátunk addig koptatta a kövezetet, a mig sikerült aztán valakit fogni, a kikkel néhány „stiblit“ elfogyaszson. Különcz ember volt; ha senkit sem talált, maga is megjelent, aztán ráparancsolt a vendéglősre, hogy zárja be az ajtókat, senkit be ne merjen bocsátani, mert solo akar mulatni. Egy pár „stibli“ mellett elült késő éjfélig, elszivott 50 cabánost, nyugodtan halgatta a dörömbölést, mikor aztán megelégette, odaadott egy pár százast, rákezdt egy katona-indulót füttyülni s katonásan lépegetett hazafelé. Közelebb volt a 60-hoz mint az 50-hez, de nem volt nála esintalanabb talán az egész ezredben. A szájával csak ugy tudott dobolni, mint egy regulans dobos, — kezeivel pedig trombitált, akár megsiketülhetett bele az ember, valóságos diplomatikus trombitás volt . . . Így levén a dolog, mikor kedve jött dobolt, aztán trombitált oly élethűn, hogy az ezred dobosai s trombitásai eszök nélkül doboltak, trombitáltak, az ezred nyakrafőre rohant a kaszárnya elibe sorakozni, . . . mennek a dobosok . . . trombitások is, s mit látnak? . . . Cammors alhadnagy ur nagy harsogással trombitál a kezével, a falnak támaszkodva . . . a dolog persze nem kicsiny volt; az alhadnagy ur majdnem rangját veszti e tréfa miatt . . . Legnagyobb öröme — azt mondja — az lenne, ha betaníthatna valakit a kézzeli trombitálásba . . . még eddig nem akadt rá embere, mert ha megboszankodik, szörnyen haragos. Különbén igen eszesnek mondják, mások meg azt, hogy hiányzik nála valami . . . Mint öreget nagyon szereti a dévaj tisztség; most hát mulatnak.

Az asztalt annyira körülülték, hogy az bajosan tudna onnan kiszökni; a zenészek hol vigat, hol búsat huztak, a szerint, a mint Cammors ur commandirozott, egy része tánczra is kerekedett, s nagyon kifárasztják a véletlenül besompolygott tűzszemü vendéglősnét, adják kézről kézre . . . szegény már alig piheg.

- Oh átkozott fiatal huszár-tisztek! . . . oh Micu feleségem!
— sohajtá magában a vendéglős, egy székre ereszkedve.
— Ejnye Hauptmann, hát vesztegel? — járjunk egyet a kedvemért! — kiáltott egy fiatal, csinos tiszt, tiszta németséggel.
— Ah tiszt ur, hova gondol ön?
— Nem kétlem, hogy a következő gallopot velem lejtendi?!

— De kérem alázatosan . . . talán tréfálni méltóztatik? — s itt félő pillantást vetett a terem azon része felé, mely felé felesége repült. A vig huszártiszt nem sokat tévovázott; öre kapta az elhizott vendéglőst s czipelte maga után, mint valami áldozatot, de az nagy eltökéltséggel vetette meg lábát egy asztallábnak, elszabadult gyér hajszálai csak úgy röpkedtek a levegőben, míg kezei valami szilárd pontot látszottak megragadni a levegőben, ábrázatja olyan volt mint a piros plajbász, kis kövér lábai nem tudták feltartani az egész ember minőségét, a himzet lábbeli odahagyta a lábakat, s egy szé . alatt talált ideiglenes szállást, — míg hálósipkája, — mely hasonló volt a turózaeszkóhoz — mint meggörbitett czicza fark hirtázott hol ide — hol oda, — a szerint, a mint Hauptmann ur sebesebben vagy lassabban lejtett, a dévaj tisztek folytonos nevetése közt. Mind mindennek van vége, úgy ennek is. De Hauptmann ur erősíté, hogy oda van, szörnyen oda van, meg nem éri a reggelt stb. nem volt biz neki valami nagy baja, mindössze is megijesztették egy kicsit, aztán én vagyok az oka, — gondolá Hauptmann ur — minek dicsekedtem a multkor, hogy még most is engem tartanak valamennyi bécsi hausherr közt a legügyesebb tánczosnak! No Stefi, máskor okosabban beszélj, és ne vesdd el a — sulykot! — Így nyugtatta meg magát Hauptmann ur.

— Nézd csak Fricz, csupa veríték a derék Hauptmann! — mond ama tánczoltató fiatal tiszt, bizonyos Svarzenberg Rudolf kapitány, egy nálánál pár évvel idősb társának, ki egykedvűen nézte a körötte történeteket, s szórakozottan bámulta illatos szivara füstjét.

— Látom; ti vigak vagytok egész a kicsapongásig! — felelt a Fricznek szállított.

Társa már nem érkezett erre válaszolni, pedig valószínűleg akart, de többen léptek hozzájuk, mivel a táncz véget ért, e helyett a poharakhoz láttak.

— Te Fricz nem iszol? — kiálták többen, elvevén ajkuktól a poharat, mikor látták, hogy szőke bajtársuk előtt üresen látták a poharat, maga pedig — úgy látszik unalmában — egy kis kenyér morzsával — időbb odább téve azt — foglalatoskodott.

— Nem szoktam! — válaszolt egykedvűen.

— Nyílt pártütés, lázadás, józanul átnézni a mulatságot; ö okvetlen jókat kaczag magában rajtunk, — kiáltott valaki.

— O nem, ti lehetek felöllem vigan!

— Olyan leszek ma, mint a piőcza, mig tele nem szivom magamat, addig nem tágítok! — kiáltott Cammors ur.

— Detto! — felelt rá rögtön egy vastag hang a sarokban, mely nyilatkozat a hang tulajdonosánál azt jelentette, hogy belenyugszik, ha mindjárt legényének kell is haza czipelni.

Fricz csak a fejét csóválta mindezekre . . . Látszott a szemiből, hogy elkívánkozik e szilaj társaságból.

— Ne morfondirozzál Fricz — vicczelé egy tisztárs. — Ahán, ti nem tudtok semmit; ő istenes férfit; kár, hogy tábori pap nem lett belőle . . . fogadok a havi gázsimba, hogy most is valami ima-könyvet rejteget oldalzsebénél! — végzé hanyagul dobva fővegét az asztalra.

— Ah az érdekes lehet! . . . — folytatja tovább egy más. — Fricz, erre a nagy dorbézolásra kívánatos lenne egy kis istenes-ség . . . Oh jól tudom: mi hitvány ficzkók vagyunk! nem lennél szives felolvasni belőle a szenvedők imáját; oh én örökös pénzsűk-ségben szenvedek!

— Nagyon kíváncsi vagyok látni a könyvet . . . bizonyosan érdekes emlékeket, száraz virágokat rejteget az ő könyve, vagy arczképek, hajfürtöket, — dévajkodik a harmadik.

— Ti gunyolódtok! — mond a szőke ifju, komoly feddő pil-lantást vetve társaira, felköté kardját s távozni készült.

— Tisztelt bajtárs! jóllehet kék szemeid egy kis éjszakázás után talán elvesztik hódító ragyogásukat, s finom kezedet a kicsor-bult poharak megvérezik, mindazonáltal . . .

— Cammors ur, ön ugy bókol nekem, mint valami hölgynek . . . eh menjen.

— No no . . . ne nézzen azért reám oly haragosan Fricz . . . Szivesen hazakisérem, tudja ezt megigértem!

— Az nem lehet . . . ugyan hova gondol? . . . hisz egy katonatiszt csak nem fél egyedül menni . . . maradjon! — ezzel néhány-nyal kezét szoríta, odahagyta a vendéglőt.

Fricz elég sebesen igyekezett szállására, Cammors adott szava szerint törte magát utánna; az utcza, melyen haladtak, sem széles, sem keskeny, — sem jó, sem rossz, — fapadló volt — mint járda — a házak előtt, de ezen Cammors ur — ugy látszik — nem érezé magát eléggé biztosan, azért inkább ment az utcza közepén; sár volt nagy; de legalább tudta, hogy le nem esik. Sáros volt, sarkantyutarjától fel egész barkójáig. — Fricz már elérte szállását, s csengetett.

— Hollá Fricz, hollá! elakadtam . . . jöjjön barátom! . . . Hej te gazember, el az utamból! . . . — kiabálá Cammors ur.

Fricz visszatért, ott találta Cammorsot a padlónál, veszekedve egy tejáros nővel, ki targonezát tolt maga előtt, a tiszt ur meg visz-szatolta, mert egyenesen neki ment, egyszóval összeakasztottak, Cammors ur erős lökése a talyigán azon hatást eredményezte, miszerint a targonezásnő magas, száraz alakja végig terült a hig sárban, a hordó pedig legurult, s ki lett tálalva a tartalom. Erre

aztán elkezdett a száraz tejárusnó menydörögni, megmosta a tiszt ur fejét — szóval — derekasan, esipejére tette kezét, megereszté nyelvét . . . úgy, hogy Cammors urnak szeme szája elállott e szitkozódó szélkelepen.

— Eh lelkem . . . ne lármázzon annyira . . . mit kíván a kárért?

— Már ez más — szólt alantabb hangon az asszony — kár volt hamarébb így nem beszélni . . . már, hogy mit kívánok? . . . e hordó tele volt.

— Vizzel! — nevetett Cammors — én nem látok semmit.

— Esküszöm uram, hogy . . .

— No jó . . . csak takarodjék utamból! — egy csomó bankjegyet adott át az asszonynak.

— Ez aztán jó vásár — mormogá magában a nő, a hordócskát fölhelyezve — tejem is meg van . . . nem is voltam bolond a hordót be nem dugni, hejh ha még ilyen bolonddal találkozhatnám.

— Mondtam úgy-e, hogy maradjon — nevetett Fricz kezét nyujtva Cammors urnak, hogy az a padlóra, léphessen — ha már eddig fáradt, ballagjon föl hozzám egy feketére!

— Oh nem . . . világért sem . . . ugyan mit gondolnának ön felől, ha ily elszáasztott emberrel látnák . . . fogadom be se bocsátanak! . . . tudja ön mi a tulajdonképi ok, a miért utánna jöttem?

— Ha megmondja.

— Barátja Rudi hatalmasan ki van illuminálva!

— Azt láttan.

— És ilyenkor meglepi a kártyázhatnám vágy!

— Azt is tudom.

— És ön szokott neki pénzt kikölesönözni! . . .

— Honnan tudja ezt uram?

— Hogy honnan? majd elmondom egyszer. Tudja ön, Rudinak nem költsönöz senki, ő nagyon rossz fizető, most is 100 drb. aranyat engedtem el neki . . . de én ugyan egy batkát sem adok . . . most önhöz fog fordulni . . . ügyesen előfogja adni irtózatosszükségét, kétségbeesést fog előtte tetetni . . . tud már ő ehhez . . . én tudom, hogy önnek pénze van — de nem azért, hogy Rudi által a bankos tárczájába vándoroljon . . . ő nemsokára fel fogja önt keresni . . . most Isten önnel — s megrázva Fricz jobbát, visszament.

— Cammors lehet darabos, különöz, sőt könnyelmű is, de jó szive van . . . s vajon Rudit annyira elvakítá szenvedélye, hogy engem is megakarna csalni? s csakugyan annyira játszik ő? . . . Smaragd markolatu töröm volt s lesz az utolsó tárgy, mit áruba bocsáték, hogy becsületét megmentsem, ha ez így megy, tisztí káromra kerül a sor . . . Rudi, Rudi, te nagyon rossz fiu lettél.

(Folyt. köv.)

A chambordi erdő tündére.

LAGERSTRÖMTÖL.

(Vége.)

Midőn Alexis eszméletét visszanyerte, nővére ölében találta magát, ki gyöngéd szavakkal, és csókokkal halmozá.

— Kedves Alexis, lásd én is itt vagyok, ne félj. A fiu kis kezét nővére nyakán keresztül foná.

— Már nincs bajod, nemde gyermekem? kérdé egy úrnő.

Alexis körülpillantott, s eszébe jutott minden. Ott ült az ő kedves szép tündére, környezve sok más tündértől.

— Nézd Alexis, — susogá neki nővére, az ott a királynő,

— Ama fehérruhás úrnő — kérdé a fiu remegve.

— Igen, figyelj csak, mert szólani fog.

És valóban megszólalt:

— Öröömre vállik — kezdé, — hogy Nollet Alexis mellett tanuskodhatom. A szalagot tőlem kapta, s a hallgatást nékem ígérte. Szava tartása dicséretére szolgál. Fájdalom, hogy tündérekben, boszorkányokban hisz, és hogy engem is tündérnek gondolt. — A királynő nevetve tekintte a fiura, ki bámulva függeszté reá nagy barna szemeit. — Azon kérdésemre — folytatá a királynő, — mit ohajtana a tündérnőtől, azt válaszolá, hogy nővére boldogságát. A jelenlévőkre bizom egy kilencz éves gyermek ez ohajtását megítélni.

Ezzel Maurice apónak inte, kivel néhány szót váltott, aztán a fiuhoz fordulva szólt:

— Lépj közelebb derék kis fiu, ne félj tőlem, nem de meg vagy győződve, hogy nem vagyok tündér.

— Igen tudom, hogy a mi kegyes királynónk, és, hogy tündérek nem léteznek.

— Úgy van. Im vedd ezt tőlem, s add át nővérednek.

— Itt van ő maga is királynő asszony.

A jelenlévők nevettek.

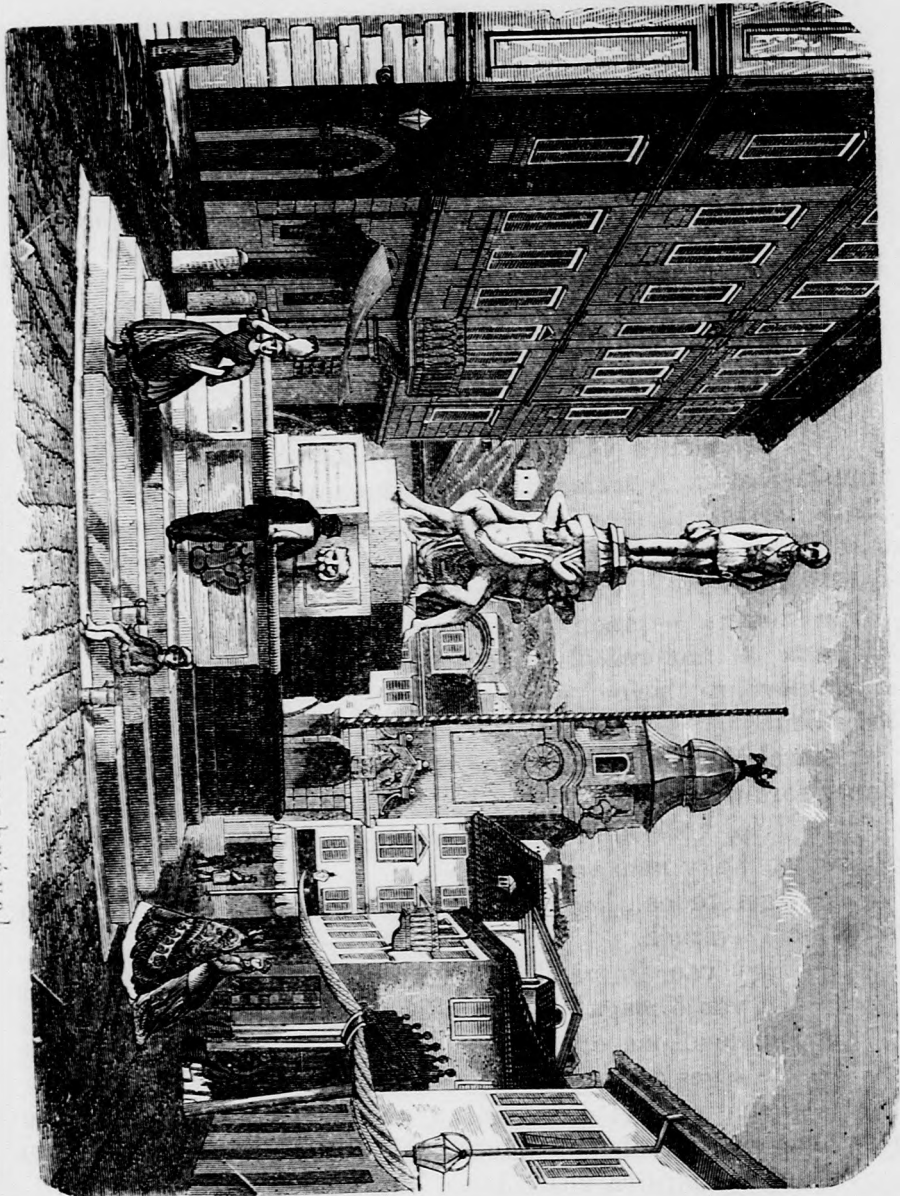
— Felséges asszony! sugá neki Maurice apó.

— Tehát azt véled, — szólt a királynő, s ebben igazad van, hogy magam is átadhatom nővérednek, s ezzel Clemencén k intett. Clemence pirulva közeledett a királynőhöz.

— Bár nem vagyok tündér, — mondá a királynő, még is tudom, hogy nagy anyádon, és kis fiúvéreden kívül Claude iránt is jó szívvvel vagy, mivégett nincs okod pirulni; mert ő igen becsületes ifju.

Szegény Clemence nagy zavarban volt, s nem mert föl-
pillantani.
— Minthogy erről tudomásom van, ohajtom, hogy e becsü-

Piñne városháziere a király szobrával.

letes ifju védőd legyen az élet bajaiban, s gondjaidat öreg anyádra
és kis fivéredre, megoszszá veled. Ime nászajándékod, mely elég-
séges egy kis háztartás berendezésére, kis gazdaság megkezdésére.

Ezzel tele erszényt nyujtott át Clemencének, ki térdre bocsájtkozva, csókolá meg a királyi kezét.

Majomház a pesti állatkertben.

— Nézz nővéredre Alexis, — szólt a királynő a fiúhoz, — boldog-e most?

— Igen, válaszolt gyorsan a fiu, ilyen ő mikor boldog.

— Ha kézimunkáját haza viszi, s keresményéből, nekem, és nagyanyámnak valami örömet szerezhet.

A királynő szívélyesen tekintte a jó leányra, s aztán Alexist kérdezte, ha megvan-e intézkedésével elégedve, s nem kíván-e még valamit?

Alexis kijelentette, hogy miután azok boldogok, kiket szeret, semmi kívánata nincs, minthogy a szalagot megtarthassa örökre.

A királynő Maurice apóval értekezett Alexis neveltetése felől, s abban állapodtak meg, hogy a derék, eszes fiut valamely jó iskolába adják; hogy magát kiképezze.

És valóban, Alexisből igen derék, okos ember vált, a kék szalag pedig mint családi ereklye származik a Nollet családban fiuról fiura még mostan is, midőn a szép tündérnek már csak szomorú emléke létez. *)

Ford.: H. BATTÁ SZILÁRDA.

Kisfaludy Sándor életrajza.

Mielőtt nagy költőnk életéről és munkálkodásáról beszélnék, szükségesnek látom kis olvasóim előtt, pár vonással, irodalmunk ekkori állását lerajzolni.

A XVII-ik és a XVIII-ik század első felében ugyanis már annyira alásüllyedt nemzeti nyelvünk és irodalmunk, — hogy még csak egy lépés, s ezekkel együtt nemzetiségünk s édes hazánk is elbukott volna. — Fő uraink nem csak, hogy idegen nyelven beszéltek, de a magyar nyelvet ugyszólván lenézték, megvetették. — Később azonban támadtak lelkes hazafiak, a kik belátták, hogy a nemzeti nyelvet és irodalmat fenntartani és új virágzásnak indítani annyit tesz, mint a hazát az elbukástól megmenteni. E láng-lelkű férfiak aztán céljuk elérésére el is követték mindent, s így úgy tekinthetjük őket, mint a hazának mind meg annyi fentartó oszlopait. — Hogy azonban kik voltak elsők, ugyszólván kezdeményezők nemzeti nyelvünk és irodalmunk újjáteremtésében, — ha szívesen veszik kis olvasóim — majd egy más alkalommal tárgyalni fogom; most csak annyit jegyzek meg, hogy az említett irodalmi férfiak négy csoportra, ugynevezett „iskolára“ oszlottak, u. m. a francia, a klasszikai, a népies és az új iskolára.

*) Tudják kedves kis olvasóim, hogy Mária Antoinette 1793-ban a francia forradalomban nyaktiló által mult ki.

1. Francia iskola. Ide tartoztak azon irodalmi férfiak, kik a magyar irodalmat az ekkor nagyon felkapott francia irodalom után akarták átalakítani.

2. Classica i iskola. Ezen iskola pártolói viszont a régi görög, különösen a római írókat utánozták, — s azoknak jelesebb műveiket magyarra fordították.

3. Népies iskola. Ennek követői a régi magyar költészetből indultak ki, s műveik tárgyát úgy, mint formáját a magyar népéletéből s a nemzeti történelemből vették.

A mint látjuk, ezen irodalmi férfiak különböző irányban akarták felemelni, s kiművelni irodalmunkat; a valódi és egyenes utat azonban egyik fél sem találta el tökéletesen. — Ezen utra lépett a negyedik, vagy is az:

4. Uj iskola. Ez helyesen fogva fel nemzeti nyelvünk és irodalmunk szellemét, egyesítette magában a másik három irodalmi kör törekvéseit; egyenesen, még pedig hatalmas lépésekkel közelített a közös cél felé, mely nem vala más, mint a nemzeti költészetet önállóan, menten minden idegen nyelvek befolyásától, a legmagasabb fokra emelni.

(Folyt. köv.)

Magyarország történetének rövid kivonata.

Királyok a Habsburg-lotharingi házból.

Mária Theresia utóda idősb fia

II. József dicső anyjának köszönhető az egész világtól nagyra becsült tetteit, mert vele tanulmányai bevégezte után tartományait s a külföldet beutaztatta, mely idő alatt tett ösmereteit aztán József alattvalóinak boldogítására fordította, úgy, hogy ország-lása alatt tudomány, művészet, mesterség, ipar, kereskedelem, földművelés a legszebben virágzott s József minden cselekedetei nagy lelket, fáradhatlan munkásságot, önzéstelen szeretetet mutatnak és sok századtól fogva nem volt hozzá hasonló fejedelem. — Ő valódi atyja volt népének, legnagyobb gyönyörűségét abban találta, ha népével jól tehetett; legnagyobb érdeme azonban, hogy vallásáért senkit sem üldözött, s ő adta ki 1781-ben a vallástürelmi parancsot.

Nagy kár azonban, hogy a nemzet kérelmét, az alkotmány helyreállítását, mindig visszautasította, s így magát meg nem koro-

náztatván, minden rendeletei az önkény színezetét viselik, ellentétben a magyar törvényekkel. 10 évi uralkodása után meghalt 1790. febr. 20-kán, s fia nem lévén, utánna testvér öcsese. Mária Theresziának másod szülött fia

II. Lipót oly jó és böles volt mint bátyja, s nála még szelidebb; ő is boldogságát akarta minden alattvalójának, ő mondta az 1790 ki országgyűlésen ama nevezetes s annyira jellemző szavakat: „vigyék meg a rendek honfitársaikhoz azon üzenetet: hogy mi népeinket törvénnyel ugyan, de még inkább szeretettel ohajtjuk kormányozni,“ s így az 1791-dik országgyűlésen a rendek kérelmeit nagy részben megadta, az iskolákban a nemzeti nyelvet taníttatni parancsolta, két évi böles és kegyes uralkodása után meghalt 1792-ben.

S. J.

(Folyt. köv.)

Képeinkhez.

Azt hisszük, kedvesen lepjük meg Fiume városának egyik részét mutató képünkkel. Kis földrajztanulóink nálunk nélkül is tudják, hogy Fiume tengerparti város, még pedig magyar tengerparti város, azt is bizonyosan hallották, hogy a természettudósok az idén ott tartottak gyűlést. Ezekben a gyűlésekben aztán érkeztek a természet különféle titkairól, erejéről és örök törvényeiről.

Azután egymás gondolatát tisztázva, megvitatva ezek a tudósok írják azután ama könyveket, miőlől mi is a természetről oly sok szépet tanulunk.

Második képünk a pesti állatkert egyik épületét mutatja, az igen szép és jó izléssel épült majomházat. Ha ezt egyszer megnézik kis olvasóink, igen jól fog az ügyesen ugráló és jól gimnasztizáló majmok és majmocskák látásán mulatni. Még néhány igen szép épület van az állatkertben, majd megkérjük a nyomdász urat, hogy azoknak a képjeit is hadd hozhassa a „Méhecske“.

Honka szünórái.

A mult számban megjelent képekhez.

Annyiszor hallottam a külföldi vidékeket dicsérni, de én megvallom, hogy elfogultság nélkül mondhatom, hogy hazánkban mindenféle vidéket féltalálhatunk, hegyes, völgyes, sík vidékeket,

folyókat, vizeséseket, ha a természet vadregényes vidékeit jobban szeretjük az „arany kalászos rónaságnál“, tekintsük meg lapunk mult számának egyik képét, oly szép ez, hogy a híres Schveizba is beillik; gyönyörű völgye s magas szikla bérczeivel, sötét zöld fenyvesével

Ilyen vidékeket ugyan sokat és változatosat, sőt nagyszerűeket láttam a Dunáról a mint Linzből Bécsbe jöttünk . . . de kezdjük a dolgot sorjában.

Halli időzésünk ideje eltelvén, hazaindultunk, de nagy örömemre Linz felé mentünk, mely kerülő volt ugyan, de legalább alkalmam volt meglátni azt a távol eső vidéket is.

Meleg időnk volt, és meglehetősen elfáradva, eltörődve értünk Linzbe, de azért csak bejártuk a várost, képzetemben olyan szép nagy városról gondolkoztam, mint akár Pest, de biz az igazi provinciális kis város, csak hogy nincs meg az a bizonyos jelleg, mihez itthon szokva vagyunk, hol minden vidéki város házai oly barátságosan látszanak felénk integetni, sőt, hogy a kapunyitással ne fáradjunk, némelyiknek még kapuja sines.

Linzben megvan az a másik jelleg, mely a németeket jellemzi, s zorgalom és kitartó munkásság. Csak úgy nyüzsög a sok munkás nép, utczái tiszták, csinosak, házai ha nem pompásak, de szépek, egyébiránt ott a kép. nézzék meg, ha nem hiszik.

Visszamentünk a vendéglőbe és azon kérdésünkre: van-e színház? azt mondták, van szép, de színészek csak a jövő hónapban lesznek.

Kissé elkomorodtam, mert már úgy vágytam színházba menni, Hallban is voltak ugyan színészek, hanem igen nyomoruságos körülmények között. Apám csak mosolygott elkomorulásomon.

Estve vacsorálni vitt apám egy vendéglő kertjébe, közönyösen mentem, mert már beleuntam volt a vendéglői ételekbe, tehát mind-egy volt akárhová.

A kertben zene is játszott, polka, quadrille, walzer, meg tudom is én még mi, a nevek talán ländler, olyan volt már előttem, mint mikor az ember sok cukrot eszik. Hej, hogy vágytam azok után az édes hazai hangok után! Az a lassu, azaz édes bús melódia, meg aztán az a vérkergető friss csárdás! Huh!

Vacsorálás közben kérdezi apám: hogyan tetszik a zene?

Még eddig nem is figyeltem oda, valami quadrillet játsztak.

— Mintha nem aludnának ezek olyan taktusra mint a halliak.

— Ugy találod?

Szünet állt be ismét.

A hallgatást a vonó egy huzása szakítá félbe.

Mi volt ez? Ugy tetszett nekem, mint ha azok a hurok az én szívem hurjai lettek volna, mintha azokat érintették volna meg.

— Ejnye ez olyan volt, mintha csak magyar nótát akarnának kezdeni.

— Linzben, sugá atyám mosolyogva.

— Igaz, sohajtám. Hanem azt az egy hegedűvonást több is követé, és olyan bánatos magyar nóta vált belőle, hogy a szívem elkezdett dobogni, a szememmel meg nem láttam a belelopózkodó könyvtől; apámra tekinték és ime az ő szemében is könny esillogott a hazai hangokra, itt a távolban a németek között.

Azt a fájó dalt egy lassu esárdás követte, ezt egy friss, melynek hallatára nem hogy emmi tudtunk volna, hanem sirtunk, kaczagtunk; nem tudva parancsolni érzésünknek. Eltávoztunk a szeretett hazából és utánnunk küldte édes dalát, ime az szól hozzánk a távolban, mert ez csakugyan az ő hangja, ez nem csinált taktus zene, ezt magyar czigányok huzzák.

Apám mosolygott, jól esett neki a sikerült meglepetés, és azután mutatá meg a tőlünk távoleső zenészeket. A győri czigányok voltak.

Hanem még a hideg vérű németek is szenvedélyesen megtapsolták a valóban művész zenészeket.

Különfélék.

Pesten amerikai consul is lesz ezután, egy itten lakó, de amerikai polgárt, Kauser István urat, nevezett ki az északamerikai elnök consullá.

A miniszter elnöknellopás. Pár nappal ezelőtt Andrassy grófnő komornájának szobájából egy inas kétszáz forintot lopott, ki hamis kulcs segítségével, és nyom nélkül eltűnt.

A Margitsziget, mely fölött darabig vitáztak, hogy Pesthez tartozék-e vagy Budához, végre-végre még is Pesthez tartozónak nyilvánított.

Nagy petroleum-égés volt a héten a váci uton, négy munkás gyertyával ment a pinczébe és ez az olthatlan, veszedelmes jószág lobbot vetett, a munkások oltani akarták, persze annál jobban égett, úgy, hogy alig menekülhettek ki az emberek is, oltják még most is, mert midőn e sorokat írom, még mindig ég. Budára is vittek tegnap át vagy kétszáz mázsa petroleumot, és minden bejelentés nélkül le akarták rakni, hanem a városi kapitányság vissza parancsolta.

Pest-Jászberényi vasutunk is lesz már ezután, ha elkészülhet.

A dresdai színház tökéletesen leégett, csak a puszta kormos falak állanak. 1841-ben építették, ezer hétszáz embert foglalhatott magában. A

főbejárásnál ott voltak felállítva Schiller, Göthe, Gluck és Mozart szobraik, az Elbére szolgáló oldalon Moliere és Aristophanes, a másik oldalon Shakespeare és Euripides. Külső belső alakja a háznak jól rendezett és a finom izlés mintaképe volt, és most mind vége van.

A budai pékmester K . . . . nak a kocsissa azon gondolatra jött, hogy jó volna gyorsan meggazdagodni, e végett gazdája nevében nagyobb összeg pénzeket behajtott és egy zsidárusnál úri ruhákat vásárolt, mikor elillanni akart, elfogták.

A porosz király Königsbergben időzván, sok mindenféle mulatságot rendeztek számára, a többi közt nagy ünnepély volt egy nyilvános kertben, hol a tó hidja leszakadt és a rajta levő tömeg a vízbe zuhant. Mintegy 38—40 halottat huztak ki a vízből, sokan megbetegültek. Egy fiatal ember a többek közt szép menyasszonyát látta maga előtt leluilani, utánna ugrott és ki is mentett uszással egy . . . . idegen leányt. Az ő menyasszonyát halva huzták ki.

Sakktalány. — *Villányi Gézától.*

F e . . . e z y Luiza kisasszonynak.

vé-	ro-	vé-	nak	mü-	lett,	dom	Min-
sett	gosz-	test-	mel-	Jó	rul.	juk	Sok
kon	rek.	annyi	vész	egy	hant	den	bo-
nyu-	Egy	más	nyám	kert	a-	ne	Rá-
A bús	a-	vi-	tyám	Ben-	szik	kis	sir
csa-	Itt	ne-	hü	tő-	áll	reszt	már-
vet.	te-	mel-	rul ;	nyug-	vány	den	Egy
lett ;	lád	Itt	me-	lett	ben	Egy	ke-

Megfejtési határidő oct. 31.

Képtalány. — Megfejtési határidő okt. 31.

A 34. számban megjelent képtalány megfejtése:

„A pénz a fősvénynek büntetés.”

A számtalányé: „Kossuth Lajos.”

Megfejtették: Kossuth Lajos, Hagara Mariska, Steiner Fáni, Cselleng Gyula és Jenő, Kálóczy Zoltán, Pollák Adéle, Brück Száli, Brück Berta.

A harminczharmadik számban megjelent rejtvények megfejtését beküldték még: Reich Albert, Fleischer Ignác, Nagy Armin.

A kis posta.

K. I r m a k. a. Kis-Czell. Innen mindig ment a lap az ön számára ésa postáról meg vissza jött „Unbekannt felirással.

Somogyi József urnak. Én rendelkeztem, hogy önnek tiszteletpéldánya járjon. Nem ment? Alig értem, a szünetidőkön nem voltam itthon, azért lön öntől elfogadva az előfizetés. Különbén nagyon udvariatlanság lett volna olyan derék munkatársunktól elfogadni; a reklamációról rendelkeztem.

De G . . . né urnőnek. Olyan bizalmas tudakozódás által már több oldalról megtiszteltetem, de feleletem mindig egy és ugyanaz marad: ugyanis mi a tankönyveket úgy használjuk, hogy megmutatja mennyire haladtunk egyik vagy másik tantárgyban, és hogy tanításunk rendben menjen s ne maradjon el egyik vagy másik lényeges rész, mert minden az illető tanító előadásától függ. Ilyen, tulajdonképi irányadónak bármelyik munka jó. Azonban az általunk használt tankönyvek címeit szívesen elősorolom:

Magyar nyelvtan Szvorényi Józseftől. Német nyelvtan Ballagi Károlytól. Francia nyelvtan a kisebbeknek Ahn féle, a nagyoknak Ollendorf. Földrajz Kuttner-től. Természettan és természetrajz a tanár előadása szerint. Vallás szintegy. Számtan angol minta után. Magyarok története Ballagi és Nagy László kézikönyvéből, de magyarázat Horváth Mihály után. Irodalom történet Környei-féléből. Mithologia, egy kis francia és német irodalom ismertetés Fleury után francziául és illetőleg németül. Irálytan Kalocsa Rózától stb.